

Παρακαλούνται οί ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀνταποκριταὶ τοῦ Ἀστεος ὅπως ἀνευ ἄλλης εἰδοποιήσεως σπεύσωσι νὰ κανονίσωσι τοὺς μετὰ τῆς Διεκπεραιώσεως λογαριασμοὺς των.

Παρακαλούνται ἐπίσης αὐτοὶ τε καὶ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀνταποκριταὶ νὰ πέμψωσιν ἡμῖν τὸ μέχρι τοῦδε εἰσπραχθέν ποσὸν ἐκ των σταλεισῶν αὐτοῖς ἀποδείξεων συνδρομῶν, ἐπιστρέφοντες τὰς δι' οἰανδήποτε αἰτίαν μὴ ἐξοφληθείσας ἀποδείξεις.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἐὰν ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος Δημόκριτος ἔζη κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἐν Ἑλλάδι καὶ εἶδε τὰ συμβαίνοντα ἐν αὐτῇ, ἀναμφιβόλως αἱ σιαγόνες του, ἅς τόσῳ συχνὰ εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν ν' ἀνοίγῃ εἰς τὸν γέλωτα, θὰ ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἐξηθρωμέναι. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ τοῦ τρόπου του τούτου θὰ ἐφείλκεν ἐφ' ἑαυτὸν τοὺς κεραυνούς τῆς ὀργῆς ἐνὸς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ἀντιπροσώπων τῆς ἀθηναϊκῆς δημοσιογραφίας, ὅστις θὰ τὸν προσεχάλει ἐν ὀνόματι τῶν περιστάσεων ἅς διερχόμεθα νὰ καταπαύσῃ τοὺς πειραγμούς καὶ τὰ σκώμματα τοῦ καὶ νὰ μετριάσῃ τὴν θορυβώδη ἐκρηξίν τῆς φαιδρότητός του. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρόσκλησις αὕτη δὲν θὰ συνετέλει ἴσως ἢ εἰς τὸ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς σπασμούς τῆς εὐθυμίας τοῦ φιλοσόφου.

Τώρα, δὲν ἤξεύρω ἂν κατ' ἀνταπόδοσιν ὁ σκυθρωπὸς συνάδελφός του θὰ ἐξέχεε καὶ τὴν τελευταίαν σταγὸνα τῶν ἐντὸς τῶν δακρυφόρων ἀδένων του συσσωρευμένων ὑγρῶν· ἀλλὰ τὸ ἐπ' ἐμοὶ μεγάλως ἐκπλήττομαι ὅσας συναντῶ ἀνθρωπον εὐρισκόμενον σήμερον ἐν Ἀθήναις, παρακολουθοῦντα τὴν ἐξελίξιν τῶν κατὰ τὸ ἑλληνικὸν λεγόμενον ζήτημα, βλέποντα τὰς πολεμικὰς παρασκευὰς μας, λαμβάνοντα γινῶσιν τῶν διακοινώσεων τῶν δυνάμεων πρὸς τὴν κυβέρνησιν μας καὶ τῶν ἀπαντήσεων τῆς κυβερνήσεώς μας πρὸς αὐτάς, ἀναγινώσκοντα τὰς ἐφημερίδας καὶ μὴ μορφάζοντα διαρκῶς ὡς τῶν παλαιῶν ἡθοποιῶν τὰ κωμικὰ προσωπεῖα. Διότι δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς ἔμπορεῖ ὁ βλέπων τὰ πράγματα νὰ μὴ γελάσῃ, καθ' ὃν καιρὸν αὐτὰ τὰ πράγματα γελῶσιν. Ἡ δὲ ἔκφρασις αὕτη οὔτε μεταφορικὴ εἶνε οὔτε ὡς καινοφανῆ ιδέα διερμηνεύουσα πρέπει νὰ θεωρηθῇ. Ὑπάρχει διχασμὸς τις στίχος τοῦ Βιργιλίου λέγων ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα δύνανται νὰ αἰσθάνθωσι λύπην καὶ νὰ κλαύσωσι — *Sunt lacrymae rerum*. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον καὶ ἡ ἀντίθετος ἔκφρασις δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐπίσης, ὁ δὲ λατῖνος ποιητὴς θὰ ἠδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὸν στίχον του λέγων ὅτι, ὅπως δάκρυα, ὑπάρχει καὶ γέλως ἀκόμη πραγμάτων — *risus rerum*.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον φρονῶ ἐν πεποιθήσει ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ χονδρὸς στιλπνὸς χάρτης, ἐφ' οὗ γράφει τὰς διακοινώσεις του ὁ κ. Δεληγιάννης, θὰ δοκιμάζῃ ὅπως ἰδιαίτερον συναίσθημα φαιδρότητος ὅταν αἰσθάνεται διακηρυττόμενον δι' αὐτοῦ ὅτι εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ περιφρονήσωμεν τὰς ἀπειλὰς ὅλης τῆς Εὐρώπης, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα δὲν θὰ ἔμπορουν νὰ κρατήσουν τὴν σοβαρότητά των ὅταν συναρμολογούνται ὑπὸ τῶν τυπογράφων τοῦ συναδέλφου *Χρόνου Ἀθηνῶν* ὅπως ἀποτελέσουν τὸ *Κηρύγματὸν τὸν πόλεμον*!

Ἡ ἐβδομὰς ἰδίως αὕτη θὰ εἶχε δίκαιον νὰ ζητήσῃ τὴν θέσιν τῆς περιφανῆ μεταξὺ τῶν διασῆμων ἐπὶ κωμικότητι χρονολογιῶν, αἵτινες διακόπτουσιν ἐνίοτε εὐαρέστως τὴν σειράν τοῦ τραγικοῦ ἡμερολογίου τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς, ὃν διεξάγουσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἀγρίως ἄτομα καὶ ἔθνη.

Γνωρίζετε τὴν νέαν φάσιν εἰς ἣν εἰσῆλθε δι' αὐτῆς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀποκαλοῦμεν *ζήτημά μας*; Τὸ διεκήρυξεν ὁ γαλλόφωνος Ἀγγελιαφόρος Ἀθηνῶν, ἐφημερὶς ἡμισπίσημος, καὶ τὸ ἐδανείσθησαν ἀπὸ αὐτὸν πᾶσαι αἱ ἄλλαι. Δὲν πρόκειται πλέον οὔτε νὰ ὑποχωρήσωμεν, οὔτε νὰ ἐπιδιώξωμεν διπλωματικῶς νὰ λάβωμεν τίποτε, οὔτε νὰ ἐξέλθῃ ὁ στρατός, οὔτε νὰ διαλυθῇ ἡ ἐπιστρατεία, οὔτε νὰ παραιτηθῇ ἡ κυβέρνησις. Πρόκειται πλέον—καὶ ἀκούσατέ το, λαοί, ἀκούσατέ το, βασιλεῖς!—πρόκειται νὰ καταπονήσωμεν τὴν Εὐρώπην, διατηροῦντες τὴν ἐπιστρατείαν καὶ εὐρισκόμενοι εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν, μὲ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ χρησιμοποιοῦμεν αὐτὴν μόνις ἢ Εὐρώπῃ βαρυνθῇ, ἐξαντληθῇ, χρεωκοπήσῃ ἐκ τῶν διαρκῶν παρασκευῶν, εἰς ἃς θὰ τὴν καταδικάσωμεν, καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κάμωμεν ὅ,τι θέλομεν. Γνωρίζετε δὲ καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν αἱ εὐσπλαγχνικαὶ Δυνάμεις θέλουν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ πολεμήσωμεν; Διὰ νὰ μᾶς προφυλάξουν ἀπὸ προφανῆ καὶ βεβαίαν αὐτοκτονίαν, ὡς γράφουσι τὰ *Ἡμερήσια Νέα* καὶ ἐπιβεβαιῶσὶ ὁ λοιπὸς εὐρωπαϊκὸς τύπος.

Περὶ τὰς δύο δὲ ταύτας βάσεις πόσα δὲν ἔρχονται καὶ στοιχίζονται καθ' ἡμέραν ἐπ' ἀλλήλων, ὡς οἱ σωροὶ τῶν ἀχύρων οἱ ἀποτελοῦντες ἐν τοῖς ἀγροῖς τὰς θημωνίας, μυρία μικρὰ συμβεβηκότα, τῶν ὁποίων ἐν ἑκάστον χωριστὰ λαμβανόμενον θὰ ἠδύνατο χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ νὰ κάμῃ τὴν τύχην ὅσων καὶ ἂν ᾔθελον νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῶσι κωμικῶν συγγραφέων!

Τὶ ἀστεϊότερον τῆς ἐπανάδου τοῦ στόλου μας, ὃν πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων πάντες ἐνθουσιωδῶς ἐχαιρετῶμεν ὡς ἐκπλεύσαντα κατόπιν τῆς δόξης, ἣν ἐμελλε νὰ εὕρῃ εἰς ἀγνώστους λιμένας καὶ νὰ ἐπανέλθῃ φέρων αὐτὴν προσκεκληλημένην εἰς τὸ ὄνομά του ἐπὶ αἰῶνας ἢ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτέ, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν γυμνασίων τινῶν ἡσύχως καὶ εἰρηνικώτατα εἰς τὸν ναύσταθμόν του;

Τὶ θυμηδέστερον τῶν αἰωνίως ἀποφασιζομένων καὶ προαγγελλομένων καὶ αἰωνίως ἀναβαλλομένων ταξιδίων τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν εἰς Θεσσαλίαν;

Τὶ ἐξόχως γελοιωδέστερον τῆς συγκινήσεως, ἣν ἐγέννησεν ἡ ἀπλὴ εἰδήσις ὅτι ὁ κ. Τρικούνης ἀπῆλθε τοῦ Μεσολογγίου ἐρχόμενος ἴσως εἰδῶ, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἐπρόκειτο ἀπλῶς νὰ μεταβῇ εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἔπρεπεν ἴσως νὰ εἶχεν ὑπάγει πρὸ πολλοῦ;

Τὶ ἐποικοδομητικώτερον τοῦ διαδιδόμενου ὅτι οἱ ὑπὲρ τοῦ πολέμου καθαρῶς κηρυσσόμενοι ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ εἶνε ὁ κ. Κοντογούρης καὶ ὁ κ. Πα-πα-μι-χα-λό-πουλος!

Τὶ μῖμος, τί σκῶμμα, τί λέσχη, τί φιλία, ἢ ὅπως ἄλλως ὀνομάζει τὰς κωμωδίας του ὁ κ. Κορομηλᾶς, ὁ διορισμὸς τοῦ βασιλέως ὡς γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀλβανίας ἢ κληρονομικοῦ ἄρχοντος τῆς Κρήτης!

Τὶ θαυμασία εἰρωνεία ἢ παραχώρησις τῆς Ἡπείρου ἀντὶ δανείου, τὸ ὅποιον θὰ δώσωμεν τῇ Πύλῃ!

Τὶ μοναδικὸν πρᾶγμα ἢ ἀνακάλυψις, ἣν ἐκάμαμεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἐν Εὐρώπῃ λέγονται *φιλέλληνας*, δὲν εἶνε καὶ πράγματι τοιοῦτοι, ἀκριβῶς ὅπως εἰς τὸ γνωστὸν κωμικὸν μελόδραμα

Il y a des gens qui se disent Espagnols
Et qui ne sont pas du tout Espagnols!

Ἐως προχθὲς ἀνεμένομεν νὰ ἴδωμεν τί θὰ εἶπῃ ὁ Γλάδστων. Καὶ ἡ Σφίγγ ἔλυσεν τὴν σιωπὴν καὶ ὁ Φαριγγέας ὠμίλησε. Καὶ ἀποροῦμεν τώρα πῶς γίνεται ὁ ὑλοτόμος τοῦ Χαβάρδεν νὰ συμφωνῇ πληρέστατα μὲ τὸν ἐκλαμπρότατον κόμητα τοῦ Σέσιλ προκειμένου περὶ τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων.